WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 23 6 JUNI 1964

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

Hoe jammer het ook is, deze week verschijnt het laatste sportartikeltje „Zo ging ik van start" in ons blad. Natuurlijk zouden we nog best een poosje door kunnen gaan, want Nederland kent nog veel meer sportlieden die ver boven de middelmaat uitsteken. En misschien kijken sommigen van jullie wel een beetje teleurgesteld, omdat jouw favoriete ster er nou net niet bij was. Maar die kans is wel klein, geloof ik, want ik heb de bekendste sportmensen er wel uitgezocht.

Nu moet je niet denken dat er in de toekomst geen sportartikeltjes meer zullen verschijnen in **Donald Duck**, hoor. Nee, de sport neemt een veel te belangrijke plaats in het leven in om er niet regelmatig de aandacht op te vestigen. Je hebt de afgelopen maanden kunnen lezen hoe jongens en meisjes als jullie tot grote sportprestaties zijn gekomen. En misschien heb je wel eens gedacht: „Hè, als ik nou 'ns . . ."

Nou, het is wel een leuk idee, natuurlijk, maar het voornaamste is toch, dat je sport beoefent voor je ontspanning. Bovendien is het goed voor je, je wordt er sterk én lenig van en je zult minder gauw ziek worden, Hè, is het niet heerlijk om na schooltijd even 'n frisse duik te nemen of een halfuurtje te gaan voetballen of wat dan ook? Daarna voel je je helemaal ontspannen en sta je fris tegenover je huiswerk. Nee, natuurlijk mag je je werk, vooral in deze tijd, beslist niet verwaarlozen. Dat heb ik je vorige week al op het hart gedrukt. Maar dat zal op deze manier ook zeker niet gebeuren.

OOM DONALD

ONS ZIEKENLIJSTJE

Jan Troost is 5 jaar en hij ligt al een hele tijd in het gips. Sturen jullie hem een kaart? Hij spaart ook speldjes. Zijn adres is: Gemeenteziekenhuis, Dordrecht.

John Bexkens is 11 jaar en hij zit al anderhalf jaar in de kolonie. Hij verzamelt speldjes, postzegels en Cliff Richard-kaarten. Zijn adres is: „St. Godelieve", Goirle.

Jan Mensink is 13 jaar en hij ligt al heel lang in het sanatorium. Hij spaart postzegels, Ivanhoekaarten en speldjes. Zijn adres is: Sanatorium, Kamer 1, K.A., Hellendoorn.

Sarie Hoosbeek zou dolgraag kaarten van jullie krijgen en puzzels. Zij kan niet lezen, dus stuur haar geen brief. Ze is al heel erg lang ziek. Haar adres is: Pav. Weidezicht, Huize Hulp en Heil, Leidschendam.

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG Nr. 23

De zes vierkantjes die je hier ziet, uitknippen of eerst overtekenen en dan uitknippen; ze daarna zo naast elkaar rangschikken, dat de twee regels met letters 'n bekend spreekwoord vormen. De open vakjes duiden de afscheidingen tussen de woorden aan. Het spreekwoord bestaat in totaal uit zes woorden.

Schrijf het spreekwoord dat de oplossing van deze puzzel is, op een briefkaart en stuur die vóór 11 juni aan **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam. Vermeld op de kaart duidelijk je naam, adres en woonplaats en zet op de **adreszijde** linksboven „Oplossing 23". Veel succes!

OOM DONALD'S BRIEVENBUS

JANTIEN BOSSEN, BREEZAND. Sjonge, je bent helemaal in het nieuw gestoken, hè? Welke kleur hebben je jurk en je vest? Kijk je vaak naar de televisie? Of heb je daar niet zoveel tijd voor? Doe maar goed je best op school.

PETER KAMSTRA, R'DAM. Wat leuk dat je naar Denemarken bent geweest, Peter. En nog wel naar de jamboree. Vind je het leuk om padvinder te zijn? Wanneer is de volgende jamboree? En mag je daar weer naar toe?

ELS DE GROOT, 'T HARDE. Zit de poes nooit bij de vissen? Ik denk het wel. Maar ze kan ze toch niet vangen, omdat ze in een kom zitten, hè? En hoe botert het tussen de hamsters en de poes? Kunnen ze het goed met elkaar vinden?

KEES REYERS, NIJMEGEN. Nou, of Wolfje naar school gaat. Hij moet even hard werken als jij om over te gaan, hoor. En de biggetjes ook. Op school zijn ze altijd veilig. De Boze Wolf kan ze dan niet pakken.

Schrijf zoveel je maar wilt aan **Donald Duck**, Postbus 792, A'dam. Vergeet niet duidelijk je naam en adres achter op de envelop te zetten en in de linkerbovenhoek: **Oom Donalds Brievenbus.** Dag, allemaal, tot schrijfs!

* PRIJZEN *

Eerste prijs: een horloge; tweede prijs: jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een bal.

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 16 zijn:

1e prijs: horloge: Theo v. Lamoen, Beekgraaf 12, **St. Michiels Gestel.**

2e prijs: weefdoos: J. te Hennepe, Russenweg 13, **Toldijk.**

3e prijs: badmintonspel: E. en W. Huisbergen, **Cogolete-Genua (It.);** D. Zoetekouw, **Buren;** T. Maks, **Amsterdam O.V.;** W. Bijlsma, **Heerenveen;** L. en T. Witsenbeer, **Julianadorp, Curaçao N.A.;** R. v. d. Houten, **Elkerzee;** W. v. Keulen, **Maartensdijk;** A. Mulder, **Apeldoorn;** B. Middelkamp, **Winschoten;** L. Masseus, **Santpoort.**

Bal: H. Muis, **Breukelen;** Wendy Sickens, **R'dam-13;** K. de Haas, **Beneden-Leeuwen;** Suze v. d. Blink, **Brielle;** K. Rötert, **Leeuwarden;** J. Leenheer, **Ridderkerk;** B. Wijers, **Groesbeek;** Chr. Kooijman, **Sittard;** J. Bergmans, **Geel (Blg.);** M. Stem, **Assen;** A. Bengen, **Winterswijk;** Lia Groen, **Andijk-W.;** E. Kanis, **Ens (N.O.P.)** C. Zumbrink, **Biaricum;** K. Furster, **Zeist;** D. Corten, **Meerssen;** A. Baving, **Schuilingoord;** Froukje Luinge, **Eelderwolde;** W. Baart, **Hulst;** J. Steemers, **Zutphen.**

De oplossing van prijsvraag nr. 21 luidt: **WOENSDAG.**

WALT DISNEY

Donald Duck

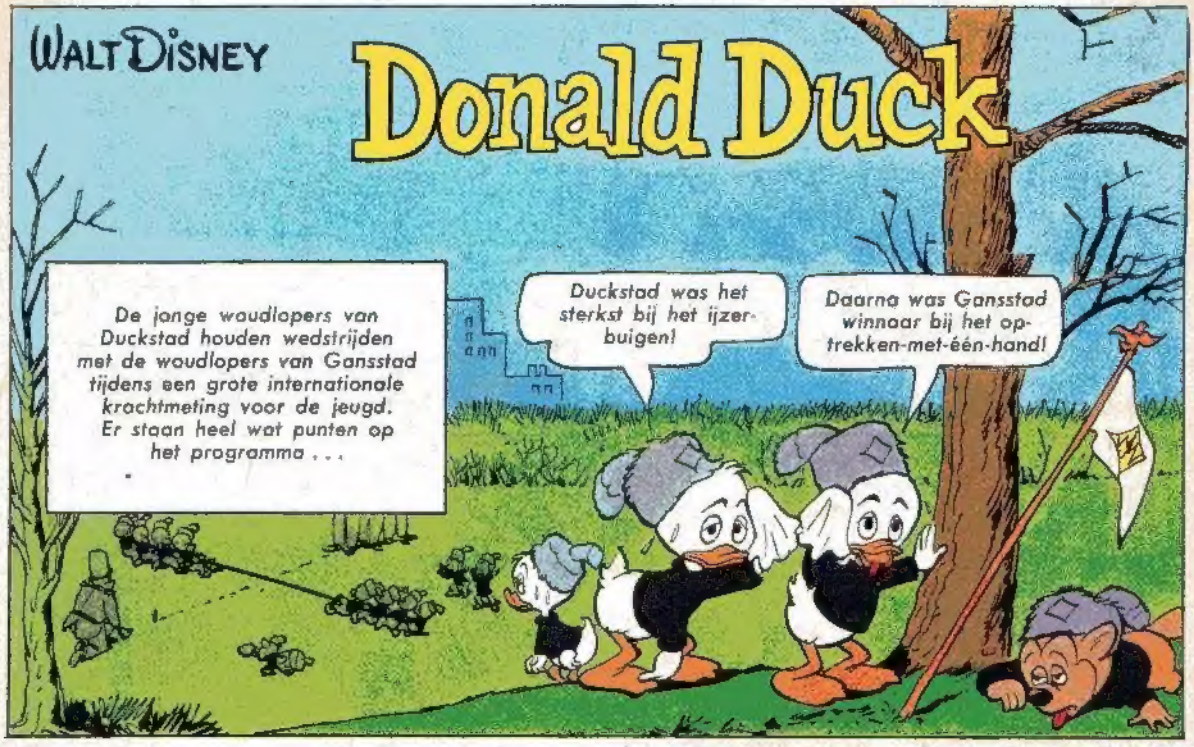

Het bestuur heeft uitgemaakt dat de twee trainers moeten boksen om het kampioenschap te verkrijgen!
Oom Donald boksen? Wat een ramp!
Oom Donald zou ons een keertje boksen leren en toen heeft hij zichzelf verslagen!
Ja, hij haalde uit en gaf zichzelf toen een flinke dreun tegen z'n kin!
De wedstrijd zal vanavond plaatshebben in het stadion! Zorg ervoor dat jullie kampioenen daar in bokskleding aanwezig zijn! Dag, woudlopers!
Zeker, meneer! 'Tuurlijk, meneer!
Hoe zullen we oom Donald ooit van z'n leven in een boksbroek krijgen?
Weet ik veel!
OOM DONALD!
Waar zou oom Donald toch uithangen?
Oom Donald, waar zit u?
De jonge woudlopers van Gansstad laten hun kampioen natuurlijk nog eventjes flink oefenen! Kijk maar!
Maar die van ons is nergens te bekennen!
Die zit z'n tijd te verdoen in een limonadetent!
Hij hangt als een zoutzak tegen de bar, versuft door het lawaai van de muziek en dronken van de vele glaasjes limonade!
SINAASAPPEL

Toe, oom Donald, word eens wakker! Vooruit!
We moeten ervoor zorgen dat u vanavond helemaal fit bent!
Hè?
U bent uitgekozen om te boksen tegen de kampioen van Gansstad!
Boksen?
PLINK!
Laat-ie maar opkomen! Ik zal die Ganselaar tot moes slaan! (Grrl Grrl)
Houd u kalm, oom Donald! U kunt beter vanavond zo te keer gaan!
KLOTS!
KLOTS!
Als u een linkse op uw limonade-buik krijgt, dan . . .
. . . komt de limonade z'n oren uit! Kalm aan, Kwek!
Die Ganselaar krijgt bij mij geen schijn van kans! Ik haal geweldig uit en dan geef ik hem een reuze oplawaai!
Niet doen, oom Donald! Niet uithalen! Pas op!
ONK!
Net wat ik dacht! Hij heeft zichzelf weer verslagen!
Voor vanavond moet oom Donald nog geschikt gemaakt worden voor de bokswedstrijd!
We zullen hem naar de sportschool brengen!
Dan kunnen we zien hoeveel kracht hij nog heeft na al die jaren dat-ie limonade gedronken heeft!

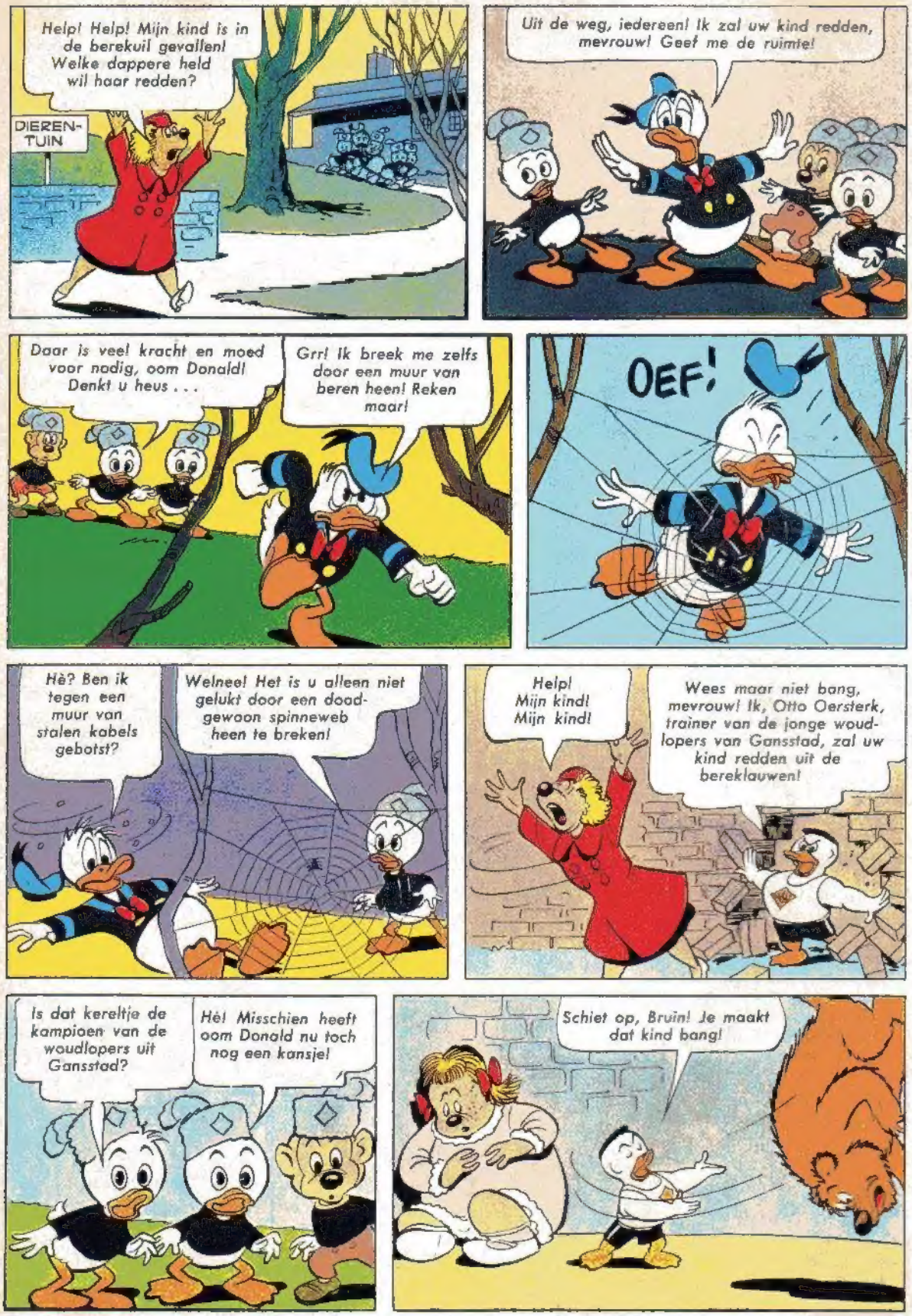
Help! Help! Mijn kind is in de berekuil gevallen! Welke dappere held wil haar redden?
DIEREN-TUIN
Uit de weg, iedereen! Ik zal uw kind redden, mevrouw! Geef me de ruimte!
Daar is veel kracht en moed voor nodig, oom Donald! Denkt u heus . . .
Grr! Ik breek me zelfs door een muur van beren heen! Reken maar!
OEF!
Hè? Ben ik tegen een muur van stalen kabels gebotst?
Welneel Het is u alleen niet gelukt door een doodgewoon spinneweb heen te breken!
Help! Mijn kind! Mijn kind!
Wees maar niet bang, mevrouw! Ik, Otto Oersterk, trainer van de jonge woudlopers van Gansstad, zal uw kind redden uit de bereklauwen!
Is dat kereltje de kampioen van de woudlopers uit Gansstad?
Hè! Misschien heeft oom Donald nu toch nog een kansje!
Schiet op, Bruin! Je maakt dat kind bang!

We hebben een hijskraan nodig om dat zware kind naar boven te krijgen!
Twee zul je bedoelen!
Toch niet, heren! Voor mij is dit kind een veertje!
(Slik!) De kampioen van Gansstad heeft die dikkerd met één vinger van de grond getild!
En oom Donald kan nog niet eens 'n spinneweb de baas!
Nou, nu weten we in ieder geval hoeveel kans we hebben om vanavond te winnen!
De oefeningen in de sportschool vormen een paar wanhopige uren voor Donald . . .
Alstublieft, oom Donald! Nu moet u nog een paar minuten touwtjespringen!
Limonade! Limonade! Ik heb zo'n dorst!
Tot aan de wedstrijd mag u geen enkel druppeltje drinken!
U moet touwtjespringen! Alstublieft!
Ik kan het niet! Het touw is te zwaar! (Pff!) Toe, geef wat limonade!
(Hijg!) Limonade! Ik wil priklimonade!

Maar de oefeningen van de kampioen in Gansstad verlopen prima . . .
Hij heeft twee uur touwtje gesprongen, maar moe is hij nog lang niet!
Onze kampioen, Otto Oersterk, gebruikt een ankerketting om touwtje te springen!
Ik heb mijn uithoudingsvermogen te danken aan mijn manier van leven!
Ja, iedere dag vroeg naar bed en vroeg weer op!
KRRRK!
En aan wat ik dagelijks eet! Mijn maaltijd bestaat uit wortels, noten en bessen!
Ja, en dan nog alleen bosbessen!
TSJOMP!
En het enige dat ik drink is knorbuffelmelk van de Tibetaanse sneeuwvelden!
Ja, melk die regelrecht van de buffel komt!
Ik heb gehoord dat de kampioen van Duckstad de hele dag niet veel anders doet dan limonade drinken!
Ja, en wij weten dat hij alleen maar suikerklontjes eet!
En hij leest tot tien uur 's avonds moppenboekjes!
Oejoeij! Hij gaat laat naar bed en is een snoeper! Wat een slappeling moet dat zijn!
Onze kampioen, Otto Oersterk, gaat die eend inmaken!
Tut, tut, zulke woorden mogen kleine woudlopers niet gebruiken!

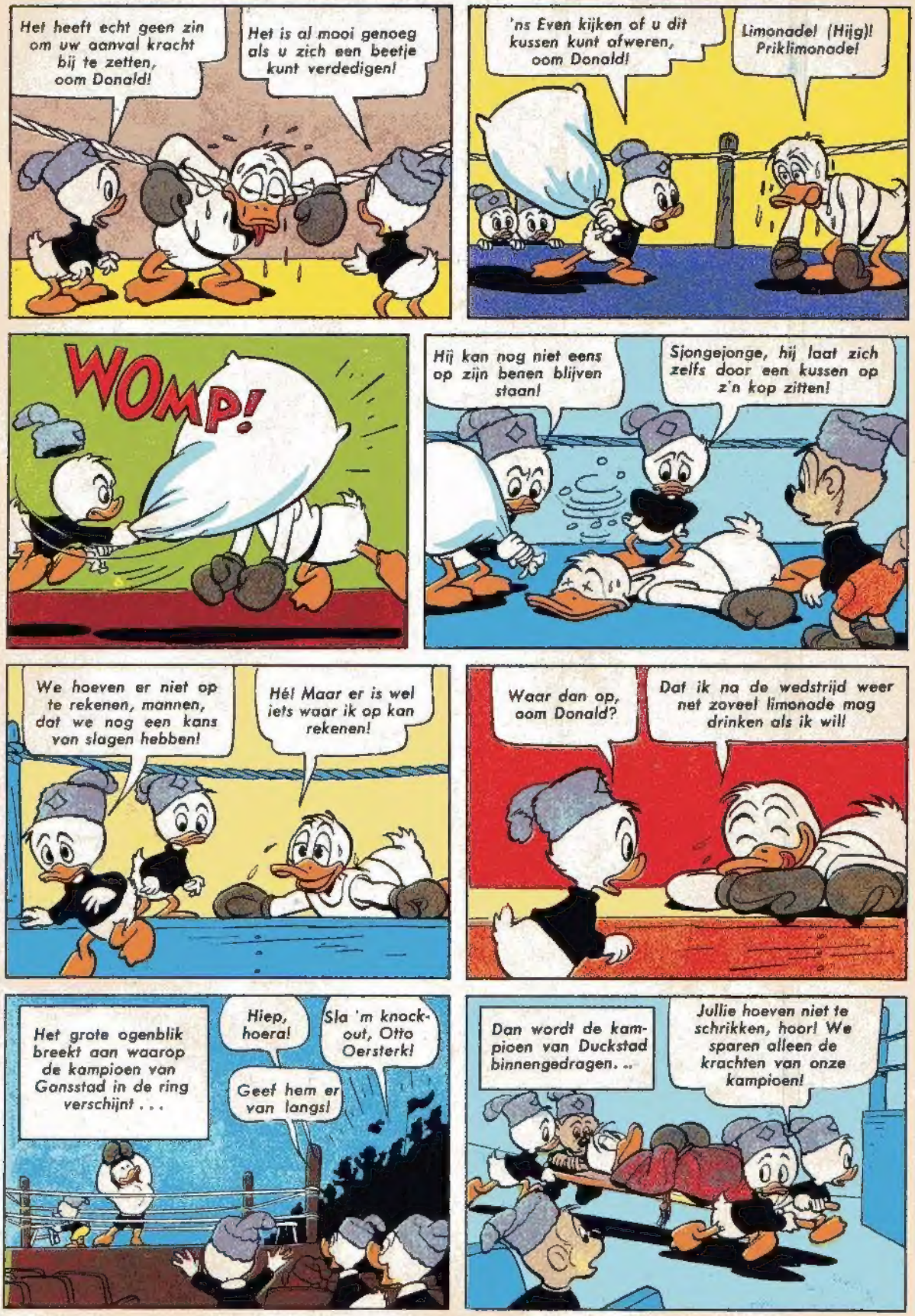
Het heeft echt geen zin om uw aanval kracht bij te zetten, oom Donald!
Het is al mooi genoeg als u zich een beetje kunt verdedigen!
'ns Even kijken of u dit kussen kunt afweren, oom Donald!
Limonade! (Hijg)! Priklimonade!
WOMP!
Hij kan nog niet eens op zijn benen blijven staan!
Sjongejonge, hij laat zich zelfs door een kussen op z'n kop zitten!
We hoeven er niet op te rekenen, mannen, dat we nog een kans van slagen hebben!
Hé! Maar er is wel iets waar ik op kan rekenen!
Waar dan op, oom Donald?
Dat ik na de wedstrijd weer net zoveel limonade mag drinken als ik wil!
Het grote ogenblik breekt aan waarop de kampioen van Gansstad in de ring verschijnt . . .
Hiep, hoera!
Sla 'm knock-out, Otto Oersterk!
Geef hem er van langs!
Dan wordt de kampioen van Duckstad binnengedragen. ..
Jullie hoeven niet te schrikken, hoor! We sparen alleen de krachten van onze kampioen!

GRRRR!
OE!
Houd u kalm! Spaar uw krachten ook! Straks trekt u de palen van de ring om!
Ik móét een slokje limonade hebben, jongens! Een ballon begint ook niets zonder gas!
Nog even geduld, oom Donald! Vlak voor de wedstrijd krijgt u een bekertje limonade!
De limonade wordt gebracht en tegelijkertijd ook een ander drankje . . .
Staan blijven, woudlopers! Wat hebben jullie daar?
Een flesje limonade voor de kampioen van Duckstad, meneer!
Een flesje knorbuffelmelk voor de kampioen van Gansstad, meneer!
Het spijt me, jongens, maar volgens de regels mag er geen glas in de boksring komen! Ik zal de drankjes in papieren bekers gieten!
(Kreun!) Ik hoop maar dat oom Donald door dit oponthoud de moed niet verliest!
Denk er goed aan: eerlijk vechten en niet slaan onder de gordel!
Waar zit jouw gordel eigenlijk, Duck?
Daar, meneer! Onder zijn oksels! Dat leek hem wat veiliger!

Nou, ga maar in de hoek staan en als de bel gaat, mogen jullie beginnen!
(Hijg!) Mijn limonade!
Alstublieft, oom Donald! Drink vlug op!

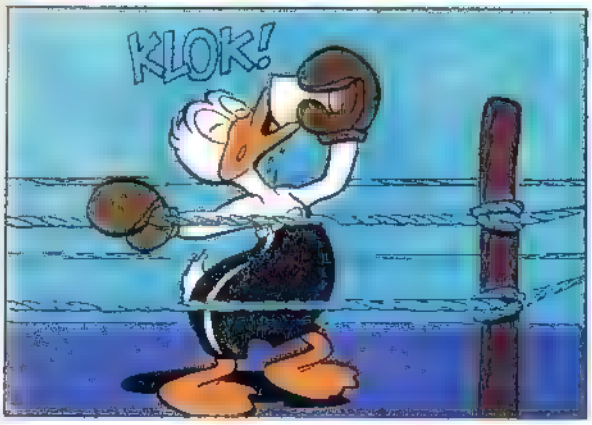
KLOK!

Help! Wat heb ik nou opgedronken? Gebleekte modder of zo?

Toen de drankjes overgeschonken werden, zijn ze per ongeluk verwisseld . . .
Voor ik dat zielige ventje kraak zal ik nog even een flinke slok . .

Bah! Dit is geen knorbuffelmelk! Dat is een of ander smerig prikdrankje!
FZZZ!
BLUB!

Nog nooit in zijn leven van wortels, noten en bessen eten en knorbuffelmelk drinken heeft Otto Oersterk zoiets afschuwelijks door zijn keel voelen glijden . .
(Hijg!) (Hik!) Ik word opeens zo duizelig!

Zijn ingewanden weten geen raad met Donalds zoete, prikkelende, bruisende lievelingsdrankje! Otto Oersterk voelt hoe zijn krachten langzamerhand afnemen . . .
De bel gaat. . . bent u niet erg lekker, meneer Oersterk?
BONG!

De boksers schuifelen naar het midden van de ring toe . . .
Ik voel gasbelletjes in mijn aderen!
Oom Donald is sterker geworden! Hij kan zijn armen optillen!
Hijg! Pfft! Hijg!
Oom Donald gaat uithalen! Oejoe! Als hij . . .
BONK!
De wedstrijd is afgelopen! Donald heeft het gewonnen van Otto!
Ik geloof dat ik weet hoe dit kon gebeuren, jongens! De bekertjes zijn vast verwisseld en nu hebben ze elkaars drankje opgedronken!
Dan heeft dus eigenlijk de buffelmelk en niet die treffer van oom Donald de kampioen van Gansstad gevloerd!
O, wat vreselijk om zó te winnen!
En dus . . .
Jullie woudlopers van Duckstad hebben er weer een gouden medaille bij voor jullie prijzenkast, dank zij jullie trainer, Donald Duck!
Ja, oom Donald, dat zal wel!
Maar we hangen die medaille toch liever achter de kast dan erin, als u begrijpt waarom!
Zucht!
Zucht

ZO GING IK VAN START

door Wim Crouwel

HET was toen ik mijn eerste plusfour kreeg. Ik mocht met vader en moeder mee om 'm te kopen. Sjonge, dat heeft me een spektakel gegeven. Ze pasten me de ene na de andere aan. Maar ze leken me geen van alle. Wat ik wilde, was zo'n broek die even onder de knie eindigde. En dan het liefst met een zo klein mogelijke „pof". Kortom, een broek waarmee ik op zaterdag en zondag Hannie Urbanus over de honkbalvelden zag draven. Ik maar praten en uitleggen in die winkel. Tot ze ten slotte begrepen wat ik bedoelde en ik een „Urbanusbroek" rijker was. En dat betekende wat voor me!

Ik had zogezegd de honkbalkoorts te pakken. O, natuurlijk. Ook voor mij is het met tollen en voetballen begonnen. Op straat tollen en tegen de bal trappen is zo ongeveer het eerste wat je-als jongen doet.

Dat tollen wordt al gauw kinderachtig. Bovendien had ik het ongeluk, het opwippen van de tol zo krachtig uit te voeren, dat het ronde ding bij mijn buurman op twee hoog door de ruiten zeilde. Die buurman was tot overmaat van ramp nog bij de politie ook. Mijn moeder heeft het fijn voor me gesust, maar met tollen ben ik toen maar heel gauw gestopt. Ik woonde in de Indische buurt van Amsterdam. Om precies te zijn, in de Bali-straat. En daar floreerde het straatvoetbal. Ik weerde me geducht, o.a. met jongens als Dickie Hollander die nu in DWS speelt en Kootje Prins, thans de linksbinnen van de Duitse topclub Kaiserslautern. Dat straatvoetbal kreeg bij ons een geduchte concurrentie van het straathonkbal.

Vaak stonden we met onze vriendjes te kijken bij OVVO en andere clubs die aan honkbal deden. En dat trok ons ongelooflijk sterk aan. Ik weet niet precies waarom. Lag het nu aan de mieterse petjes, de jofele broeken, de fijne kreten die je erbij kon uitslaan, of aan het zwaaien met de knuppel? Wie zal het zeggen? Maar wij waren het al gauw met elkaar eens. Dat moesten wij ook. Van moeder thuis konden we wel een paar oude, dikke lappen krijgen. En daar maakten we de handschoenen van. Later werden daarvoor oude, afgetrapte buitenballen gebruikt.

Met een tennisbal en een paar stevige latten was onze uitrusting al heel gauw compleet. En dan brak het feest los. Man, de hele buurt hing over de balkonnetjes als wij bezig waren. Duels van straat tegen straat. De een zei dat-ie Hannie was, de ander voelde zich Charles Urbanus. Kortom, iedereen waande zich een crack van het honkbalveld. Wat hebben we dat spel met een overgave gespeeld. We knalden er op los en ik weet echt niet meer hoeveel homeruns ik op de straattegels van de gemeente Amsterdam heb afgelegd. Het lag natuurlijk voor de hand dat ik ten slotte in een echte honkbalclub belandde, OVVO, want ik had nu eenmaal de Urbanuskoorts te pakken. En daarin speel ik tot de dag van vandaag met heel veel plezier. Als vanger, want de plaat heeft me van begin af aan erg aangetrokken. En als hitter natuurlijk. Want het geluid van een ferme klap tegen de bal klinkt elke honkballer als zoete muziek in de oren!

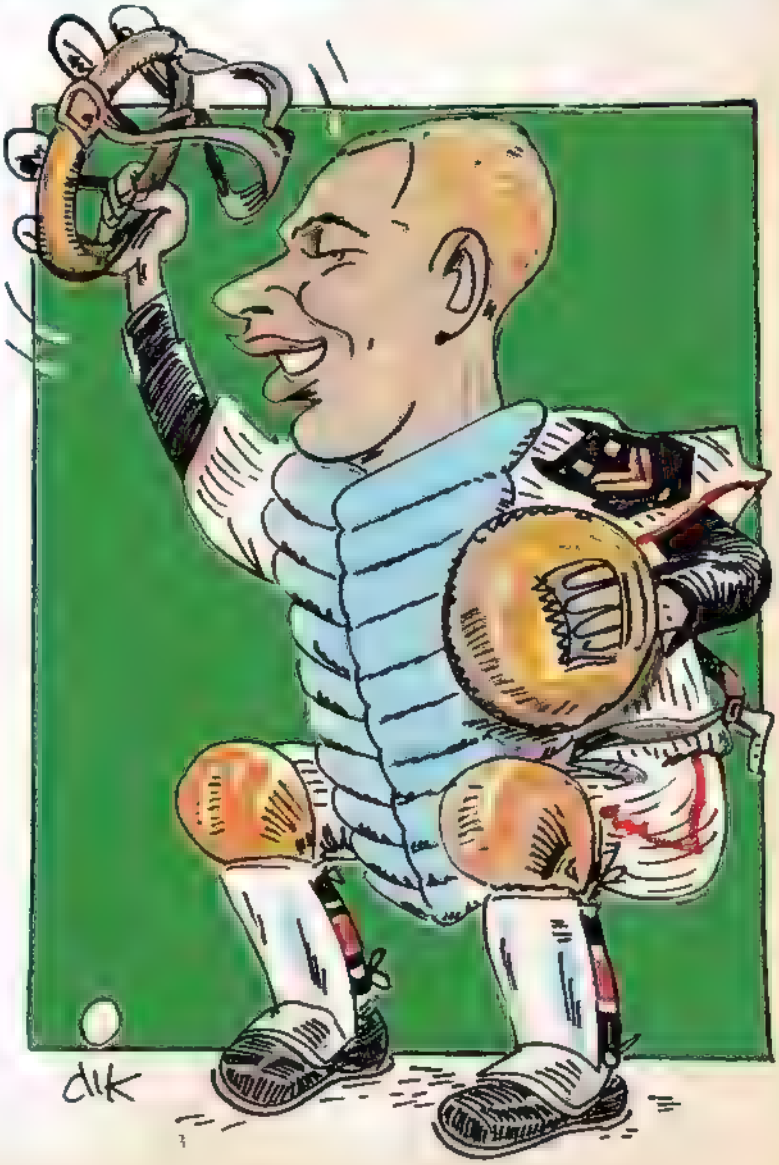

WALT DISNEY
de kleine Boze Wolf
Vader, behalve naar een familiebijeenkomst gaan we nooit samen ergens heen. Gaan we eens een keertje uit?
Bah, je houdt natuurlijk niet op met zeuren voordat ik het je beloofd heb, Wolfje!

Kom mee, we gaan samen het kippenhok van meneer Beer leeghalen, zoon!

Nee, vader! Ik bedoel dat we samen een keertje naar 't strand gaan of zo!
Bij het strand is niets anders te vinden dan water!

Maar vader, je kunt er heel erg veel plezier hebben . . . heus waar!
Hmm . . . Ik weet dat je nog nooit tegen me hebt gelogen!

Nou, laten we dan maar naar het strand gaan!
Jippie! Ik heb altijd al dolgraag een dagje met u uit willen gaan!

Maar dat dagje-uit-met-vader wordt toch niet zo leuk als Wolfje wel had gedacht!
Hihi . . . geef die bal maar aan mij, jongens!
VADER!
FLOEP!
ZJT!
Dat vind ik gemeen!
Geef hem terug!
Ik wil jullie alleen maar leren hoe je met een bal moet stuiten!
Zie je wel? Je hebt een stevig blok nodig om de bal te laten springen!
BOING!
HÉ!
Grr! Ik zal je krijgen!
Sjongejonge, wat heb ik een pret!
We willen onze bal!
Zeg 'ns tegen hem dat-ie de bal teruggeeft!
Wat een gemenerik!
BOEMP!
BOEMP!
AU!
Hahaha! Je had gelijk, Wolfje . . je kunt hier veel plezier hebben!
(Kreun!) Het is afschuwelijk wat vader leuk vindt!
Ik moet zien dat ik zijn levenslust of plaaglust in werken veranderl

Vader, als u wat brandhout bij elkaar zoekt zal ik wat mosselen opgraven voor het eten!
Ja, da's best, zoon!

KREKS!
SNEP!
HÉ!
Oejoei!

Alsjeblieft! Die kerel hoeft niet zulke lange poten onder z n stoel te hebben!
Oei! De badman springt haast uit z'n vel!
BAD MAN

Daar heb je de wolf die ons in een vechtpartij heeft verwikkeld!
Dat hebt u er nou van als u het plezier van anderen bederft, vader!
BAD MAN
Eh . . . laten we er maar vandoor gaan!

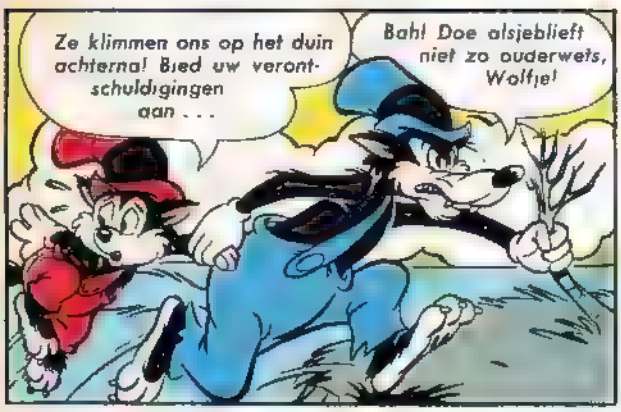
Ze klimmen ons op het duin achterna! Bied uw verontschuldigingen aan . . .
Bah! Doe alsjeblieft niet zo ouderwets, Wolfje!

Hé! We zijn net op tijd van het strand af gegaan!

Die vloedgolf was groot genoeg geweest om ons van het strand af te spoelen!
R-R-R-ROESJ!

SPLETS!
SPLOESJ!
WOESJJJ!
Nou, dan mogen we de wolf wel heel erg dankbaar zijn!

Het is erg genoeg dat ik het moet zeggen, maar vader had werkelijk geen goede bedoelingen! U hoeft hem niet te bedanken!
Precies ! Ik wil beslist geen goeie naam hebben!

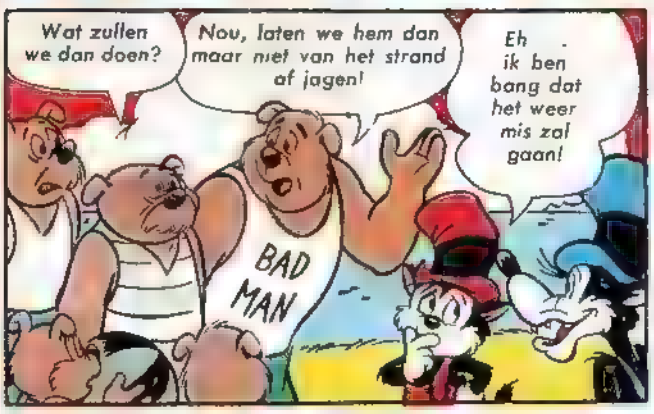
Wat zullen we dan doen?
Nou, laten we hem dan maar niet van het strand af jagen!
Eh . ik ben bang dat het weer mis zal gaan!
BAD MAN

Behalve als we hem onschadelijk maken!
Hoe dan?

En zo . . .
Hihi! Nu kunnen we spelen!
U hebt het verdiend, vader! Nu moet u wel stil blijven liggen!
Hahaa! Alsof het voor een luie boze wolf een straf is om 'n hele dag gedwongen niets te doen!

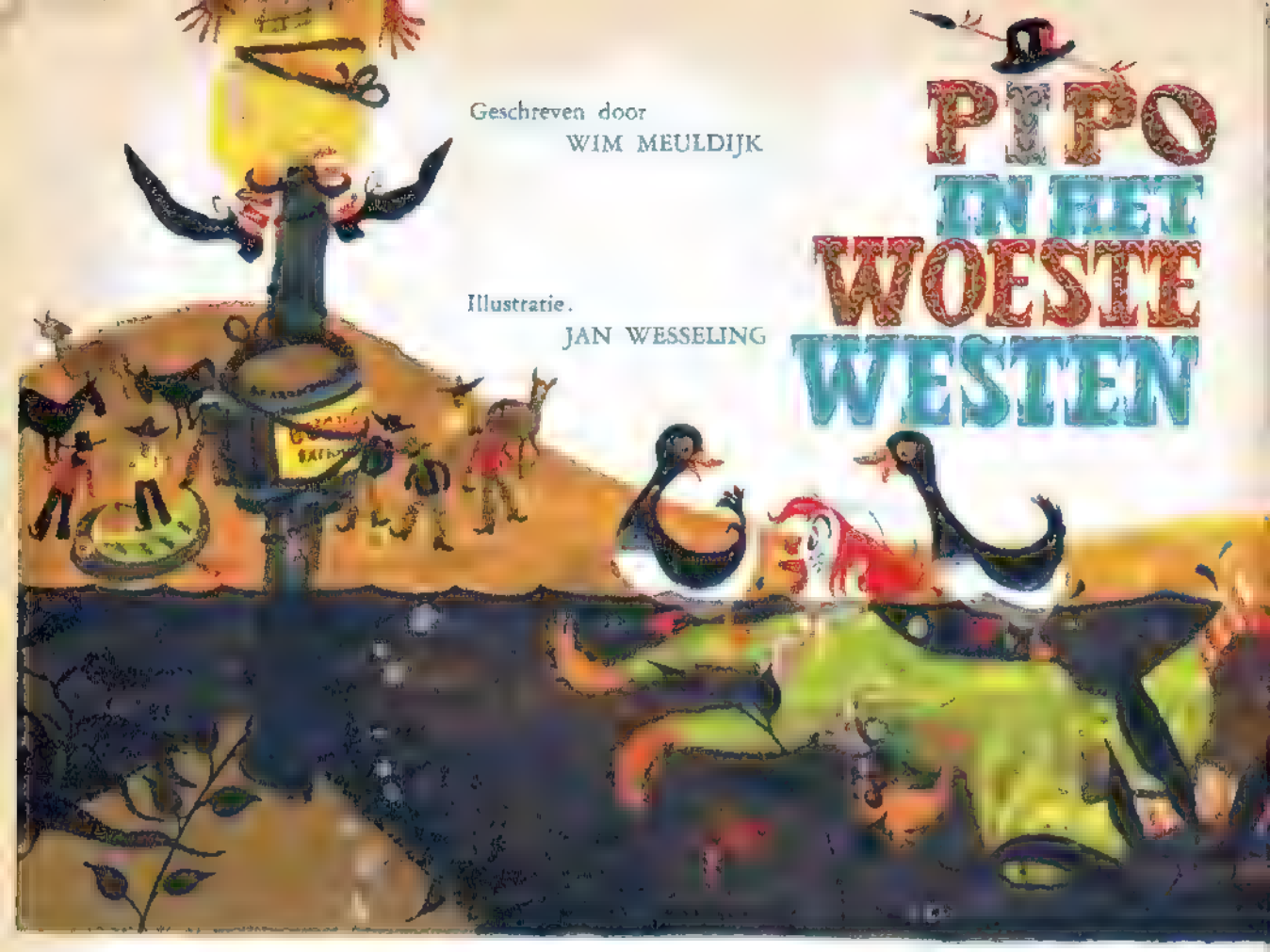

PIPO IN HET WOESTE WESTEN

Geschreven door
WIM MEULDIJK

Illustratie.
JAN WESSELING

20. NU MOET HET UIT ZIJN!

HET lontje dat aan het vaatje buskruit hangt onder de voeten van Klukkluk, knettert gezellig, in het meertje kwekken 'n paar wildwest-eendjes en het zonnetje overgiet alles met heerlijke stralen! De enige die dit allemaal niet gezellig vindt, is Klukkluk zelf; hij hangt te gillen van angst en meer kan hij niet doen, want behalve zijn mond kan hij niets bewegen! „Helpeeeens!" roept hij. „Mij zijn geen stukje vuurwerk! Brandweer! Politie! Maken mij los! Hèèèèllup!" In de struiken aan de andere kant van het meertje liggen de bandieten te giechelen. „Hoor hem eens lekker jammeren!" zeggen ze tegen elkaar. „Eindelijk krijgt die nare clown zijn verdiende loon omdat hij ons zo tegengewerkt heeft! Als dat vaatje buskruit straks ontploft, wordt hij afgeschoten als een ruimte-raketje en dan gaat hij naar de maan! Jongens, wat een heerlijke dag! Wanneer komt de knal, baas?"

De aanvoerder van de bende kijkt op zijn klokje. „Nog drie minuten," zegt hij, „dan is 't lontje opgebrand en dan start Pipo de Clown voor zijn luchtreis!"

De bandieten denken dus nog steeds dat het de echte Pipo is die ze daar aan de paal gebonden hebben, maar eigenlijk maakt het geen verschil: het is een gemene streek! Dat vindt onze Pipo ook; hij is nu met zijn vrienden zo dicht mogelijk naar de oever van het meertje gekropen. De paal met Klukkluk is echter onbereikbaar, er ligt hier ook geen bootje. Als ze naar de paal toe zwemmen zullen de bandieten vast en zeker gaan schieten, zo zijn ze wel!

„Ik kan wel een eindje onder water doorzwemmen!" mompelt Pipo, „maar deze afstand is te groot! Was ik maar zo'n eendje!" Gelijk is het er weer: Het Grote Idee voor noodgevallen! Tot verbazing van baas Zultvouwer begint Pipo vlak boven de waterrand plotseling zachte kwekkende geluidjes te maken „Kwek-rekkèkkek," zegt hij „Kom-kom-kwek-kwek!" Twee eendjes kijken verbaasd om en zwemmen dan langzaam in de richting van de kwekkende clown. Ondertussen trekt Pipo zijn jasje en zijn flapschoenen uit, dat zal hem maar hinderen bij het zwemmen. Nu zijn de twee eendjes vlak bij de oever, Pipo geeft ze een paar stukjes brood en laat zich dan pardoes in het water zakken — tot zijn hals. Hij blijft kwekkende geluidjes maken en de twee eendjes blijven om dat drijvende clownshoofd heen dobberen, ook als Pipo langzaam in de richting van de paal met Klukkluk begint te zwemmen . . . Het enige wat de boeven op de andere oever nu zien, zijn twee eendjes; dat er tussen die twee zwemvogels ook nog een clownshoofd opgedoken is, hebben ze niet in de gaten. Hun aandacht blijft trouwens gericht op het lontje, dat nu nog maar twee minuten te branden heeft om 't buskruit te bereiken.

De vrienden van Pipo houden hun adem in; ze zien het hoofd van Pipo wel, want zij zitten op de oever recht achter hem en ze volgen de afstand naar de paal met hun ogen „Het is deksels knap verzonnen van die clown," mompelt baas Zultvouwer, „maar hij zal gesnapt worden als die eenden een andere kant uitgaan. Dan kunnen de boeven hem ook zien en dan is hij een gemakkelijk mikpunt! Maar voorlopig blijven de eendjes nog trouw naast Pipo voortzwemmen, want onze clown maakt zulke grappige geluidjes, dat zelfs een eend er plezier in heeft! „Urreburre-kwekkwek," fluistert Pipo „Blijf mij trouw, leden van de Pipo-zwemclub, we gaan samen gezellig naar oom Klukkluk in zijn paalwoning! Kwekkerdekwek, hé linker eendje, niet zo

Klukkluk is in gevaar. Hij had zich verkleed en opgeverfd als Pipo — voor de grap — en is nu door de Blauwpiepersbende ontvoerd en opgeknoopt aan een paal in een meertje met een brandend vaatje buskruit eraan! Het moet je maar gebeuren! Pipo (de echte) is in de buurt met baas Zuitvouwer van de T-ranch en een paar tamelijk echte Indianen van de Snauw-snauw-stam, maar het zal niet zo eenvoudig zyn om Klukkluk uit deze benarde toestand te redden, want de boevenbende ligt ook te kijken en die zijn met véél meer mannen . .

hard zwemmen. Pipo is geen snelbootje en ik heb niet zulke fijne peddel-pootjes als jullie! Hier is nog een stukje brood, méér heb ik niet! Nee, niet onderduiken jij, dat is geen lekker visje, dat is mijn voet! Oh, wat ben jij een eend, zeg!"
Tijdens deze toespraak wordt er flink opgeschoten; er is wel weer een minuut verstreken, maar Pipo met zijn eenden-gezelschap is nu al vlak bij de paal. „Hellup!" roept Klukkluk voor de twintigste keer „Iemand moet dat lontje uitblazen, anders zullen mij straks ontploffen en dat vinden mij niet leuk! Mij willen hier weg, want mij . . slik . .!" Klukkluk zwijgt ineens. Hij ziet namelijk plotseling vlak bij zich een bekend hoofd drijven. „Stil, Klukkluk," roept het hoofd zachtjes, „ik kom je helpen, maar laat niet merken dat je me gezien hebt!"
„PIPO!" buldert Klukkluk zo hard, dat het water in het meer ervan begint te kolken, „REDT MIJ!!" Het is verschrikkelijk dom van Klukkluk om zo'n schreeuw te geven! De twee eendjes, die Pipo de hele tijd zo fijn voor de boeven verborgen hebben gehouden maken meteen rechtsomkeert: iedereen kan Pipo nu zien drijven, daar vlak bij die paal met Klukkluk, het vaatje buskruit en het brandende lontje. Pipo verliest geen tijd met standjes uitdelen, hij pakt vlug een handje water en gooit net naar het vlammetje, dat al bijna zijn doel bereikt heeft. „Passst!" doet het lontje en het brandgevaar is geweken! De boeven op de oever zijn overeind gesprongen, maar ze zijn nog te verrast door die plotselinge tussenkomst om iets te kunnen doen! Pipo maakt daar gebruik van: hij trekt zijn zakmes en snijdt de koorden door waarmee 't tonnetje buskruit aan de paal vastzit. „Plons!" Ziezo, dat spul zal nooit kwaad kunnen doen. De volgende slag met het mes maakt een deel van het touw stuk waarmee Klukkluk vastzit. Helaas is het niet het goede deel. De benen van Klukkluk blijven nog vast zitten, met het gevolg dat hij voorover ploft en met zijn hoofd in het water blijft hangen. Hij schreeuwt geweldig, maar dat kun je nu niet meer horen: het borrelt wel reusachtig! Pipo wil een eindje in de paal klimmen om die laatste touwen ook door te gaan snijden, maar zijn handen glijden uit op het glibberige hout en hij ploft terug in het meertje. Nu beginnen de boeven te schreeuwen. „Dat kan niet!" buldert Luie Lowietje. „Pipo hing aan die paal en nu komt hij zichzelf bevrijden! Het spookt!" — „Hij is gesplitst!" roept een andere bandiet. „Kijk maar, daar hangt zijn lijf zonder hoofd en daar drijft een clownskop! Oh, wat eng! Moeder! Ik wil naar huis!" Er ontstaat paniek, een troepje boeven begint te vluchten, maar de bendeleider geeft het niet op. „Spoken bestaan niet!" snauwt hij. „Achteruit, bange hansworsten! Ik zal eens een blauwe boon door dat bolhoedje jagen, ik durf best!" Met trillende handen richt de bendebaas zijn oude revolver en haalt de trekker over. Er klinkt nu het volgende geluid: „Fjuut-oooh-bengknap-plons!"
Ik zal het je uitleggen. „Fjuut!" doet de pijl die door een van de Snauw-Snauw-Indianen afgeschoten wordt. „Oooh!" is de schreeuw van schrik van de boevenbaas die de pijl door zijn hoed krijgt. „Beng" is de knal van zijn revolver. „Knap" is het geluid dat het laatste koord maakt dat door de kogel kapot geschoten wordt en „Plons" is ten slotte de plons van Klukkluk die van de paal af in het water terechtkomt naast zijn vriend Pipo, die vrolijk begint te lachen als hij de gelukkige gebeurtenissen ziet plaatsvinden!
„Kom mee, Klukkluk!" roept hij als het Indiaantje opduikt, „we zwemmen die kant uit, „daar zijn onze vrienden en daar zijn we veilig voor de boeven! Wat een gevaar was dat! Ik krijg nu genoeg van die heren, het moet maar eens uit zijn met hun streken!"

Volgende week:
EVEN AFREKENEN!

Mickey Mouse

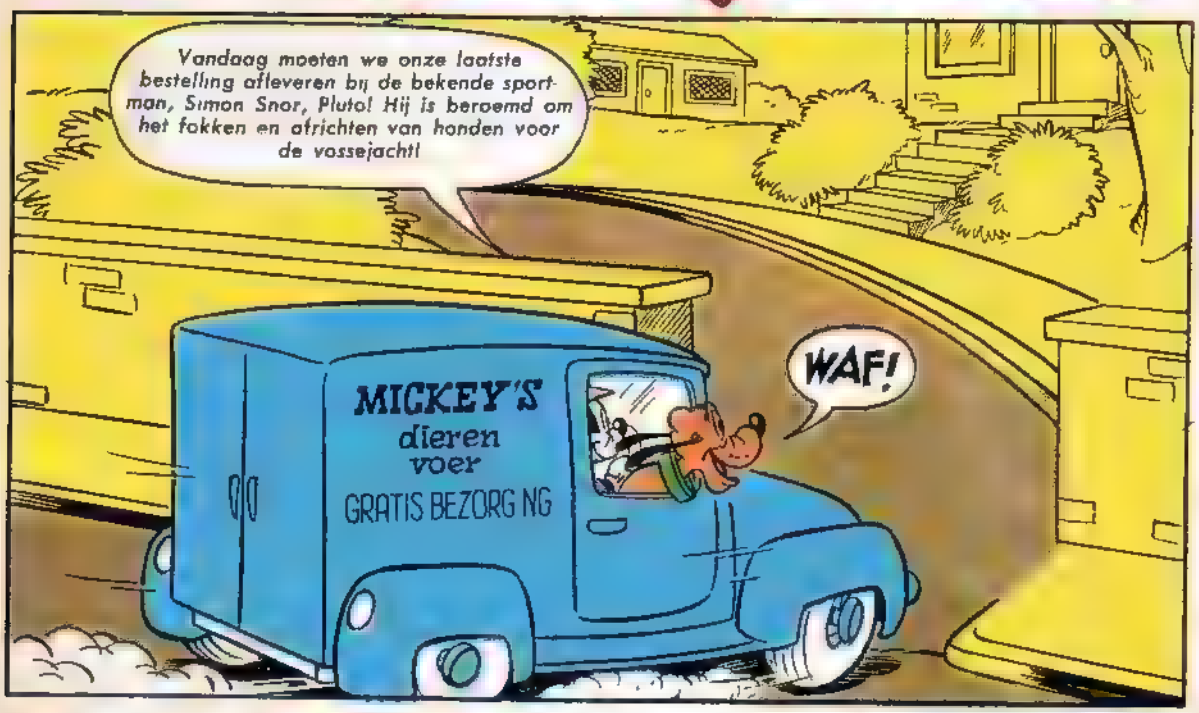

Pluto besluit eerst 'ns een kijkje te gaan nemen bij z'n soortgenoten, die van zo deftige kom-af zijn!

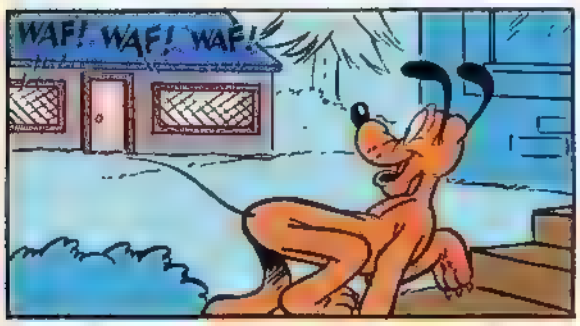

Die honden moeten zich wel verschrikkelijk van de buitenwereld afgesloten voelen!

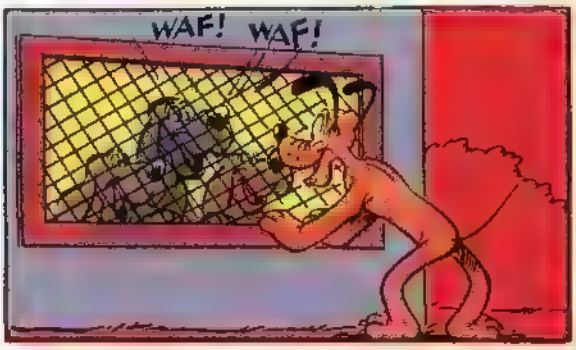

En ze weten ook helemaal niet wat daar allemaal te beleven valt!

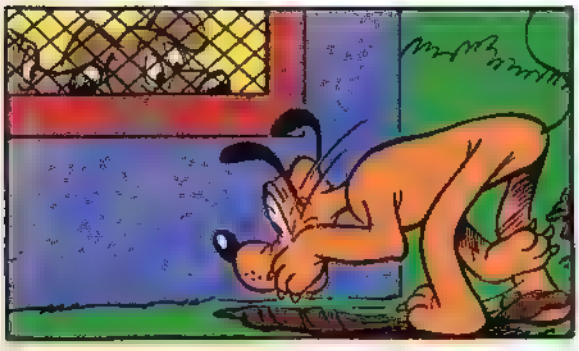

Jammer genoeg heeft Pluto geen vos voor ze, waar ze op kunnen jagen!

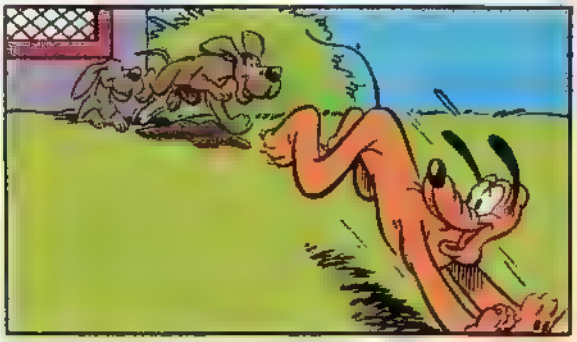

Maar misschien vinden ze een bal ook fijn!

Hij komt niet weer naar beneden! Ik ga 'n gummiklu.f voor ze halen, denkt Pluto!

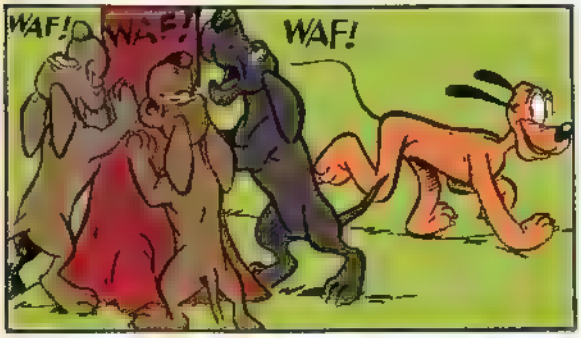

Goeie grutjes! Zouden ze die nog nooit eerder hebben gezien?

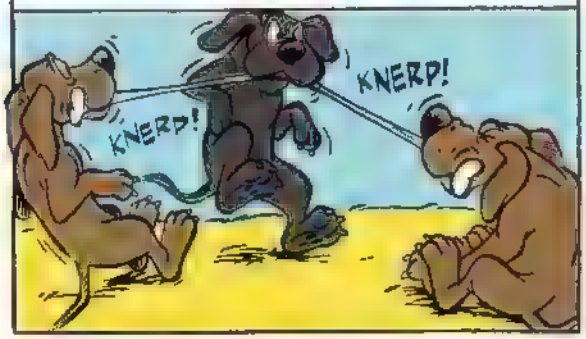

Hé! Niet doen! Oejoej!

Pluto probeert of hij ze terug kan lokken met echte kluiven!

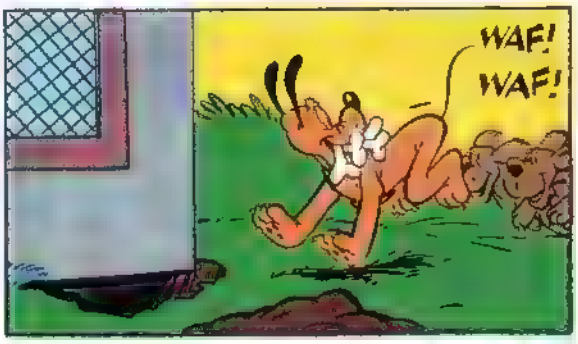

Dat is gelukt!

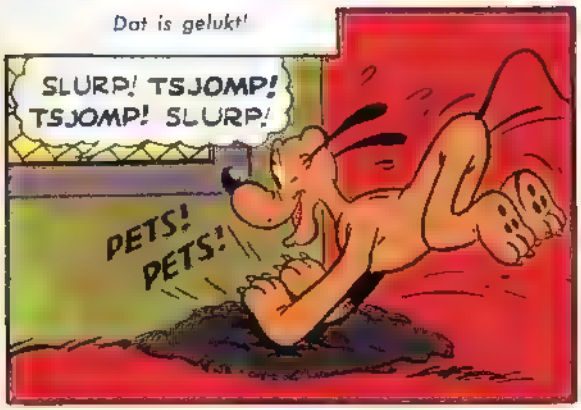

Op het nippertje!

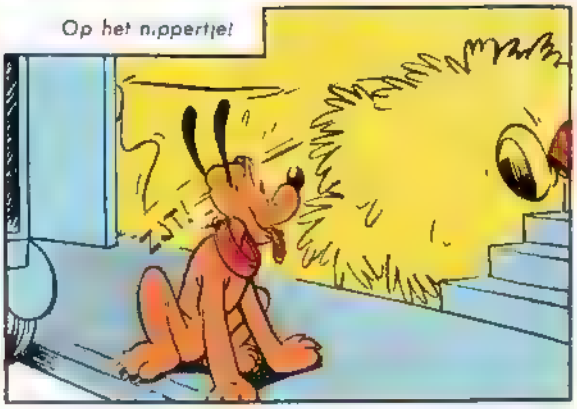

Je bent een rustige geduldige hond geweest, Pluto! Nu mag je mee·
WAF!
SNEP!

De best afgerichte honden van meneer Snor zullen ons laten zien wat ze kunnen!
TWIET!

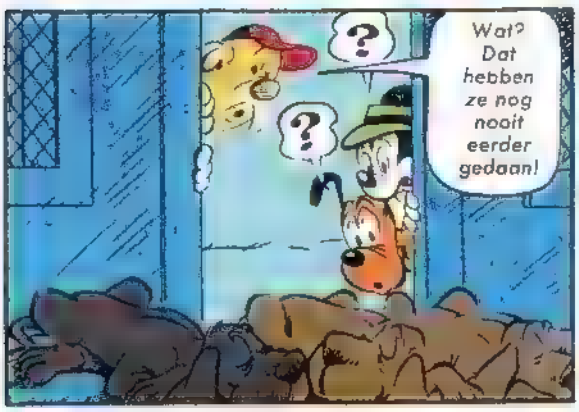
?
?
Wat? Dat hebben ze nog nooit eerder gedaan!

Dit speelgoedvosje zal ze wel aan t werk zetten!

En als dat niet lukt, doet de trompet het wel!
TOET!
TOET!
RRRR!

Ze verroeren zich niet, meneer Snor!
?
RRRR!

Je zou haast zeggen dat ze op jacht zijn geweest!
Dat is onmogelijk!
IDEE!

Ik heb vast iets fouts gedaan, denkt Pluto. Daarom zal ik maar voor ze op jacht gaan!
?
?
RRRR!

Oei! Dat ging een beetje te langzaam! Hij gooit mij ondersteboven!
Zet 'm op, Pluto! Goed zo!
BOEMP!

Hé, gelukkig! Het vosje gaat de boom in!
Je hond heeft een vos de boom in gejaagd!
RRRR!

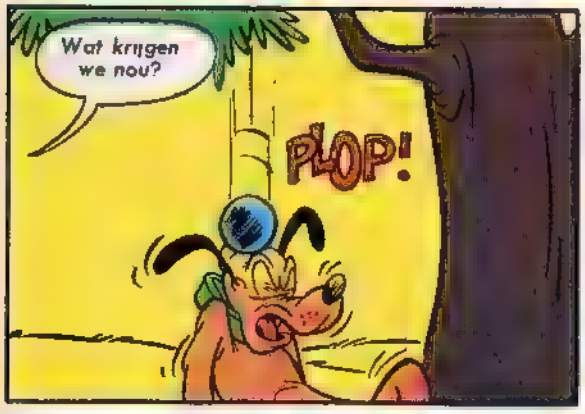
Wat krijgen we nou?
PLOP!

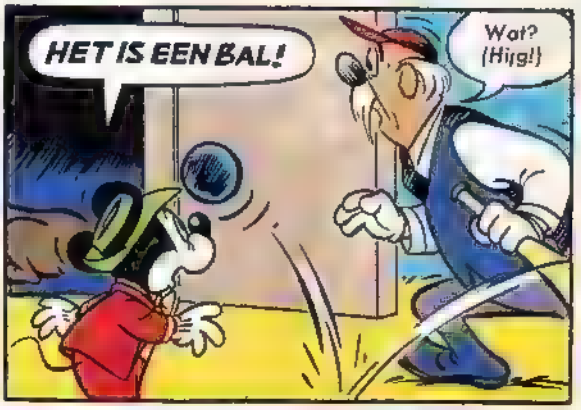
HET IS EEN BAL!
Wat? (Hijg!)

Ze zijn door het dolle heen!
Het is niet te geloven! Jullie lijken wel straathonden!
ZOEF!

Meneer Snor zal zich vast niet erg prettig voelen, Pluto! Maar je hebt je goed gedragen! Ik ben echt trots op je!

Later . . .
Ik begrijp niet waar die bal opeens vandaan kwam, Mickey!
(Slik!) Ik ook niet! En hij is nog wel van mij!
SNUF SNUF

En dus . . .
Soms zou ik wel willen dat je kon praten, Pluto! Ik heb zo'n idee dat jij meer van die hele geschiedenis af weet dan iemand anders!

Weetjes en datjes van Donald Duck

HEB JE DIE AL?

De man die de regels die je nu leest heeft gezet, de typograaf, staat op deze postzegel afgebeeld. Maar je moet natuurlijk wel even bedenken dat je hier een typograaf ziet van honderd jaar geleden.
Toen zette men de krant nog met de hand. De typograaf staat achter een kast waarin de letters zijn opgeborgen. Men noemt deze kast „zetbak" en elke lade van de zetbak heet „kast". In iedere kast zit een bepaald type letters.
Bij het zetten plaatst men nu de kast met het lettertype dat men nodig heeft, boven op de bak. Aan de bovenkant van de kast zijn de vakjes met de hoofdletters (bovenkast), onderaan de vakjes met de kleine letters (onderkast).
Deze zegel verscheen in juni van het vorige jaar in Israel ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan van de Hebreeuwse krant. Elk vel, bestaande uit zestien zegels, kreeg als ondergrond een afdruk van deze krant. Dat wil dus zeggen dat de ondergrond van elke zegel niet gelijk is. Er zijn zestien verschillende mogelijkheden. Gelukkig behoren zulke „postzegelgrapjes" tot de uitzonderingen.

MIDDAGSLAAPJE

Een inwoner van de stad Lorenzo Marques in Mozambique kreeg midden op de dag toen de zon hoog aan de hemel stond en het ondraaglijk warm was, echt zin in een slaapje. In de hete middagzon strekte hij zich uit op het asfalt.

Maar toen hij in slaap was, bemerkte hij niet dat het teer rondom hem begon te smelten door de grote hitte. Voorbijgangers maakten hem wakker. Ze wisten hem met grote moeite los te maken van het kleverige asfalt. Opneming in een ziekenhuis was echter toch dringend noodzakelijk.

PASTEI-CRACKERTJES

Voor dit smakelijke hartige hapje heb je nodig: een paar iets zout smakende crackertjes (je kunt ze per pakje kopen, vierkant of rond van vorm), een klein blikje leverpastei, ongeveer 1½ eetlepel mayonaise, een paar druppels aroma, een zoetzuur augurkje en een hardgekookt ei. Je mengt met behulp van een vork de mayonaise door de leverpastei. Ook de eierdooier en de paar druppels aroma werk je door dit mengsel heen. De harde eierdooier mag wel in hele kleine stukjes blijven. Met het nu verkregen mengsel besmeer je de crackers en op deze aangemengde leverpastei komen heel kleine stukjes augurk en wat grotere stukjes tomaat en eiwit, die je variërend op ieder crackertje rangschikt. Het geheel garneer je met kleine toefjes mayonaise uit een tube.

HONDEHUIZEN?

In Amerika kun je „dog houses" aantreffen. „Dog houses" zijn eetgelegenheden waar je warme worstjes („hot dogs") kunt krijgen, met bijvoorbeeld brood erbij.

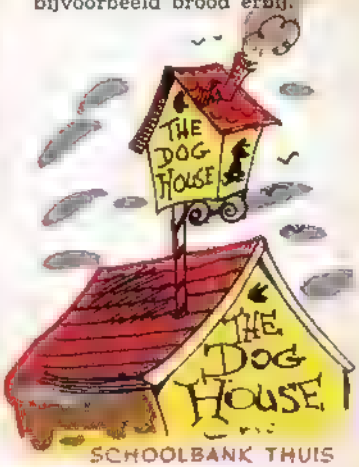

SCHOOLBANK THUIS

In een klasselokaal van een school in Noord-Holland kwamen niet lang geleden nieuwe tafeltjes en stoelen. De oude schoolbanken werden afgeschaft, maar . . . men wist eigenlijk niet waar men met die oude banken naar toe moest. „Willen jullie ze soms meenemen?" werd er aan de kinderen gevraagd en die zeiden geen nee. Kort na twaalf uur zag je toen in de straten kinderen met schoolbanken slepen. Een agent vond dat wel wat vreemd en ging eens informeren bij het hoofd van de school. Maar alles bleek in orde. Of de moeders van de meisjes en jongens heel erg blij waren met de oude schoolbanken in huis, dat vermeldt het verhaal niet.

OUDERS . ATTENTIE S.V.P.!

Verlangt U — net als wij — ook zo naar zomer, zon en . . . vakantie? Wilt U straks op uw vakantie-adres ook nog ons blad ontvangen? Helemaal geen bezwaar. U geeft dit alleen maar even op aan de wederverkoper. Wilt U dan wel zo vriendelijk zijn — om misverstand uit te sluiten — uw abonnementsgeld over uw vakantieperiode vooruit te voldoen? Bij voorbaat onze hartelijke dank en veel plezier!

Zo weten we nu hoe de McKee's eindelijk door de Indianen waren geaccepteerd als echte buren. Daarmee daalden rust en vrede neer over de Naamloze Vallei, als je tenminste de door merg en been dringende oorlogsstem van Bubbel en de ruzies tussen de gebroeders niet meetelde. En die ruzies kwamen nog al eens voor, niet uit haat en nyd, maar uit verveling. De winter was gekomen en hield de jongens opgesloten in de blokhut; zij hielden zich schuil voor

de NAAMLOZE VALLEI

SNEEUW EN WOLVEN

TOEN de eerste sneeuw uit een loodgrauwe hemel dwarrelde, zei Martin: „Ik heb 't gevoel of ik de hele winter kan slapen, zo moe ben ik"

„Eerst eten," zei ma; ze zei altijd hetzelfde. „Tuurlijk," zei Bubbel; ook hij zei altijd hetzelfde De sneeuw liet zich voorlopig niet horen ... die viel en viel maar, wit en donzig en geluidloos. Overdekte de bergen en wouden en dalen. De winter was begonnen.

Hoog brandde het vuur in de haard en daar zaten ze omheen, lam en versuft van vermoeidheid. Dat voelden ze nu eigenlijk pas goed, nu ze niets meer om handen hadden. Voordien hadden ze geen tijd gehad om eraan toe te geven, toen was het werken geblazen, vanaf het krieken van de dag totdat ze buiten geen hand voor ogen meer konden zien. Dat móést. Ze moesten vóór de winter klaar zijn met alles en overal stonden ze alleen voor, daarom was er van ieder meer gevergd dan-ie eigenlijk kon opbrengen. Nog een geluk dat de roodhuiden ten slotte hun geheimzinnig en zelfs vijandig gedoe hadden opgegeven; nu konden ze tenminste vrijelijk in de wouden rondzwerven om te jagen. Dat was een levensnoodzaak, want van de opbrengst van hun kleine akkers alleen konden ze de winter niet rondkomen Er was vlees nodig, vet voor de braadpan en de lamp, gedroogde botten voor het nachtvuur, d.kke vachten voor de slaapbanken en om er sneeuwjassen van te maken, noem maar op. Dat jagen was echt een taak voor Tim, dat weet je, hij was „de Indiaan" van de familie Tom, die niet naar een tak kon kijken zonder 'm in zijn oog te krijgen mocht hem helpen met de buit te versjouwen en bijenbomen uit te roken; daarnaast moest hij voor de hele winter brandhout bij elkaar hakken Zo had ieder zijn taak. Ma was natuurlijk ma en zij kookte én bakte dat het een lieve lust was maar daarnaast deed ze nog een boel meer. Het vlees in dunne plakken snijden, zouten en kruiden, en daarna op grote rekken in de zon te drogen hangen; andere stukken vlees werden in de schoorsteen gerookt, of gebraden en daarna ge-

Verteld door KIM MARAN

weckt. En ze maakte bonen in, bosgroenten, bessen. Ma zat nooit stil. Stond des ochtends als eerste op en ging als laatste naar bed en daarbij vond ze nog de tijd voor een liedje. Pa en Martin bouwden nog een voorraadschuur aan de stal bij en zorgden voor de akkers en de dieren. Terwijl de witgloeiende zon van de „Indiaanse zomer" (de voorherfst) onbarmhartig op hun gekromde ruggen neerbrandde, groeven zij met de blote hand de aardappelknollen uit de aarde en plukten zij de maiskolven. Ze sneden enorme hoeveelheden gras en klaver als wintervoer voor de dieren. Toen de herfst kwam en de ahorns als brandende reuzenfakkels gloeiden, tapten zij het sap om het tot suiker uit te koken. Werk — werk — werk . . .

Maar ze hadden het geklaard. Nu de eerste sneeuw viel, zaten ze er weliswaar als oude mannetjes bij vanwege de uitputting, maar ze hadden het veilige gevoel dat hun eigenlijk niets meer kon gebeuren. Met niets begonnen, hadden ze nu een dak boven het hoofd, een oerdegelijke blokhut; een tot de nok gevulde voorraadschuur; hun dieren waren goed geborgen in de stal, ze hadden . . . ach wat, ze hadden elkáár, de McKee's, en ze voelden dat ze met elkaar alle moeilijkheden aankonden. Je kon het de honden aanzien, die rekten zich verzaligd uit bij het vuur — honden voelen zulke dingen.

Illustratie: HANS KRESSE

En de sneeuw viel en viel. Dagen en nachten achtereen, zonder op te houden. De dagen waren nauwelijks van de nachten te onderscheiden. Je hoorde niets van de sneeuw. Je hoorde zelfs helemaal niets meer van de wereld buiten om de hut.

Net of alles dood was. Soms was het beangstigend, die weldadige stilte buiten. Je kon je de laatste levende wezens op aarde wanen — jij en je familie en de dieren . .

Toen het eindelijk ophield met sneeuwen, was de hele wereld veranderd. Een dood maanlandschap van sneeuw. De zon scheen en al dat schitterende wit brandde in de ogen. En koud dat het was! . . . Des nachts hoorde je overal een gekraak alsof de aardbol bezig was te splijten.

En daarna kwam er weer sneeuw. De wind stak op. De wind joelde en floot. Winter — winter . . .

Was het maar waar wat Martin had gezegd: de hele winter door slapen. Bah, na een paar dagen nietsdoen en luieren kriebelde het onder je voetzolen tot je niet meer kon stilzitten en moest ijsberen door de hut.

De hut was maar klein en je moest 'm met een boel anderen delen. Natuurlijk: elke ochtend en middag moesten de dieren verzorgd worden, levensmiddelen uit de schuur gehaald en houtblokken. ze moesten sneeuw scheppen om zich een weggetje te banen en ook om aan drinkwater te komen, want de put was natuurlijk stijf bevroren. maar al die karweitjes vulden geen dag.

En dan zaten ze daar maar, rondom de tafel bij het vuur. Ze knutselden er banken bij, stoelen, kruk-jes; ze vervaardigden uit ongelooid leer nieuwe laarzen en mocassins, van alles deden ze.

Maar vooral de jongens vervelden zich als gekooide dieren en ze maakten wel tienmaal meer ruzie dan in hun gewone doen. Dan zette pa zijn zwaarste buldersteem op: maar ma suste: „Dat komt van de

erwelding. Wil ik iets lekkers voor jullie bakken?" Maar er kwamen dagen dat zelfs Bubbel niet meer „Tuurlijk!" zei.
Of ma zei: „Laten we met z'n allen een liedje zingen!" Ma was dol op liedjes. Maar Pa kon geen toonhoogte houden en Martin had de baard in de keel, en als die begonnen, huilden de honden nog erger dan wolven.
Natuurlijk waren er dagen dat ze naar buiten konden. Vrolijk zonnetje, bijna geen wind. Maar de sneeuw lag meters hoog. Ze vlochten sneeuwschoenen en gingen op jacht om aan vers vlees te komen, waar iedereen naar snakte. Op een keer zag Tim 'n wervelend sneeuwwolkje op korte afstand langs Tom stuiven; deze hief zijn geweer op, maar het schot bleef uit.
„Sufferd! Stommeling! Kon je die haas weer niet bijhouden...?" schreeuwde Tim toen hij eindelijk zijn broer had bereikt en er niets meer van het dier was te bespeuren. Tom zag er verbaasd dom uit. Maar eindelijk zei hij: Hij zag 'r ook zo mager en hongerig uit. Tim zei niets meer. Hij had opeens ook geen zin meer in jagen.
Magerte en honger, dat waren ook de woorden. Ze ontdekten de sporen van vossen, wezels, marters in de stad, waarin ook Hannibal, de haan en zijn kippen waren opgesloten. En later in de winter kwam er een nacht dat iedereen wakker schrok en de honden losbarstten in oorverdovend geblaf omdat Bessie het paard, als een gek tegen het beschot timmerde. De volgende ochtend stonden er wolvenpoten in de sneeuw.
„Ze worden dekselse brutaal," zei pa. „En ze zouden nog brutaler worden. Het haalt van de stal verbannen nijdige krab- en bijtsporen.
„Da's te gek," bromde pa. „We moesten maar eens om de beurt waken."
„Goed, goed" jubelde Bubbel. „Maar dan moet ik een echt geweer hebben, pa!"
„Geweer op je broek," zei ma. „Jij blijft 's nachts in bed!"
„Dan eet ik niet meer! Nooit meer!" schreeuwde Bubbel woedend.
„Jammer dat jij niet meer gaat eten," zuchtte ma. „Ik wou straks een lekkere bessentaart bakken — bessentaart?" mummelde Bubbel met grote ogen. „Nou goed, dan begin ik pas morgen met niet te eten".
„Hè, gelukkig maar..." zei ma met 'r pretoogjes.
Diezelfde nacht stak er een sneeuwstorm op. Een blizzard. Het huilde en gierde en joelde, dat je er bang van werd. Martin had als eerste de wacht betrokken, hij zat bij het laagbrandende vuur, zijn zware bontjas al over de schouders, zijn geweer tussen de knieën en luisterde ingespannen, maar ook al zou er iets gebeuren bij de stal, dan nog zou hij er niets van kunnen horen door het bulderend geraas van de blizzard.
En toen ze 's ochtends gingen kijken, konden ze zich nauwelijks op de been houden in de kolkende, wervelende, huilende wildernis van sneeuw en wind. Neen, dat was niks gedaan...
Na enkele dagen zakte de blizzard weg in een onmetelijke stilte. Des nachts hing een volle maan als een verjaarde lampion boven het spookachtige landschap.
Ze bleven waken, om beurten, en luisterden de verschrikkelijke stilte af. Geen wolven. Misschien hadden ze zich tijdens de blizzard diep in het woud teruggetrokken; misschien hadden ze het spoor gekruist van een kudde herten die, moeizaam ploeterend door de sneeuw, naar voedsel zocht — wie zal het zeggen?
En weer stak de wind op — en daarna kwam de stilte terug — en het begon weer te sneeuwen en te waaien. Je raakte de kluts kwijt met de dagen en nachten, alle begrip van tijd loste op in een dof gevoel van hopeloosheid, alsof het altijd winter was geweest en altijd winter zou blijven.
De wolven kwamen bij tijd en wijle terug. Ze huilden in de vallei, dat je haren er recht overeind van stonden. Ze heten zich niet door geweerschoten verdrijven, gleden alleen heen en weer; snelle schaduwen waarin de twee onheilspellende lampjes van hun ogen gloeiden. Maar ze kwamen de stal niet binnen, de stal leek wel een klein fort.

EN toen, opeens, was het met de winter gedaan.
Even plotseling en geweldig als hij had ingezet, nam hij ook weer afscheid. Op een nacht begon het te regenen. Vermengd eerst met natte sneeuw, maar daarna niets anders dan water. Geen druppels, geen stralen, maar bij bakken tegelijk donderde het omlaag, dat horen en zien je verging.
Op de zesde dag zei ma, met iets van wanhoop in haar stem (ma, die nooit wanhoopte): „Zou het ooit 'ns ophouden?"
Ze wisten het niet, ze twijfelden eraan of het ooit zou ophouden, zo'n regen hadden ze nog nooit meegemaakt.
Maar toen het op een gegeven moment ophield, was de wereld wederom helemaal veranderd. Een grote, stomende modderpoel, waarin de struiken en bomen zwart, sponzig en druipend stonden als skeletten in een afgestorven landschap.
De beken waren uit hun oevers losgebroken en stortten zich, gezwollen en schuimend, vol ijsbrokken, de diepte in.
Maar in de grauwe hemel vol jagende schaduwen schoten alweer de pijlpunten van vluchten berganzen terug en hun langgerekte schreeuw was een voorbode van de lente. Zo ook Bubbel — die was met geen tien paarden binnen te houden en buitelde krijgend van vervoering in de modder rond, zodat ma alvast haar grootste ketel water op het vuur zette en met grimmig gezicht de wilgetenen schuier en een bak vol zeep klaarzette.

Jawel, het voorjaar kwam. In het laagland moest het al lente zijn, maar in de bergen duurde het altijd wat langer. Ze moesten zich nog losmaken van alle sneeuw en ijs. De regen hielp een duchtig handje mee.
Teikens kwam de regen terug. Maar de McKees' wisten dat het met de winter tenminste was gedaan en die zekerheid deed het goede humeur met sprongen terugkomen.
„Ha!" rekte pa zijn knotsen van armen uit. „En dan weer fijn aan de slag, jongens!"
En ma zong de hele dag haar Ierse volksdeuntjes en bakte en braadde de lekkerste dingen, want nu hoefde ze niet meer zuinig te zijn.
En toen, net terwijl ieder dacht dat het werkelijk zo ver was, en de zon al een paar dagen lekker had gestoofd en gewarmd, brak de storm los.
Voor die storm bestaan werkelijk geen woorden. Bliksem en donder waren niet van de lucht, regen mokerde bulderend over de aarde, sleurde hele brokken grond en bomen weg...
Dagenlang, dagenlang, het was of de wereld verging.
Geschrokken en beduusd zaten ze bij elkaar in de blokhut, telkens in elkaar krimpend als weer een flitsende bliksemstraal hemel en aarde door elkaar rammelde.

DIE nacht werd Tim wakker. Hij was wakker geschrokken. Opeens besefte hij wat het was: de stilte.
Doodstil was het. Geen regen meer, geen donder die door de heuvels rolde — alleen het gelaid van water, druppend, gorgelend, neuriend water.
Het had opgehouden te regenen.
Met één sprong was hij van zijn slaapbank. Een ogenblik later was iedereen wakker.
Ze wilden het eerst nog niet geloven. Ze openden de deuren. Een zoele frisse wind woei binnen. In een wolkeloze hemel dreef een volle maan — vredig, geruststellend, het was lente...
En de zon steeg die ochtend op en deed de aarde dampen.
„Luister," zei ma. Uit de woudrand kwam het jubelend geschater van een spotvogel.
„U huilt, ma," zei Tom bedremmeld.
„Poen," zei Bubbel. „Ma's moeten altijd huilen."

Tim pakte zijn geweer uit de hoek, en zijn kruithoorn en kogelzakje van de spijker. Al dagen en weken had-ie alles klaargezet. Nu was het dan zover. Hij stapte de deur uit, zakte tot over de enkels in de modder, maar dat deerde hem niet — zielsgelukkig stak hij zijn neus in de lucht en banjerde weg. Naar zijn geliefde wouden. En... naar het grootste avontuur dat hij ooit zou beleven!!

TOM POES en de WAGGELGEDACHTEN

HIHI!
TOET!!
HIHI! BOMMEL HEEFT 'N BUIL!
AA!
WAT 'N GRAPPIG BOBBELTJE!
BLOB! BLUB!
BL...
BLUB
IIIIIEOE!
HEB IK AL NIET GENOEG AAN M'N HOOFD!? BAH! NU MOET IK OOK NOG OVERBOORD...
OVERBOORD??...
HELP!
IK BEN OVERBOORD GESLAGEN!
TOM POES!
RED MIJ!
UIT DEZE ONDIEPTE? KOM, HEER OLLIE! ER VANDOOR VÓÓR ANTONIO BIJKOMT!

OE! ! WE KUNNEN NIET WEG! WE ZITTEN OP EEN EILANDJE !
ZAL IK WEER 'N KARRETJE UITDENKEN ? OF 'N BOOTJE ?
NEE! NIET WÉÉR ZO'N UITDENKSEL VAN JOU !
VLUG!
VERZIN IETS, WAMMES ! ANTONIO IS WAKKER !
HIHI, IK WEET HET !... EEN VLIEGMACHIENTJE !
EEN GOED DENKBEELD
GOLD?!
HET IS DE RAARSTE GEDACHTE, OOIT DOOR EEN KNOL ONTHULD!
STAP MAAR IN, LUIDJES !
TJOEP!

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à f 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. België: De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. - Prijs 6 frank.
Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan. 1964 Walt Disney Productions.